

svarende og fornuftig Maade. Derimod er der endel andre Forandringer, som fremtræde navnlig paa Forslaget's første Side og som alle maa erkjendes at være byggede paa de Principer, Erfaringen har vist at være rigtige. Blise Fodfolket saaledes inddelt i Regimentter i Stedet for som tidligere i Halbrigader, og som følge deraf ere naturligtvis Brigadepoterne gaaede over til at blive Regimenttdepoter osv. Med Hensyn til denne Foranstaltning, tror jeg, at de sidste Krige og overhovedet den sidste Krig tilstræffelig har afgjort den Strid, som tidligere har været ført, og som ogsaa, om end ikke med stor Styrke, blev ført; da vi sidste Gang forhandlede om Omordningen af holl. Forsvarsvæsen, som Regimentter eller Bataljoner til Fordel for de første. Naar et æret Medlem har troet, at vi kunne affasse Brigaderne, da er jeg af den sikk. modfattede Mening, thi jeg tror, at netop den sidste Krigs Begivenheder altså tydelig have godtgjort Brigadeforbindelsesens, Indflydelse, og ligeledes har det vist sig, at overalt, hvor større Detacheringer have fundet Sted, vil man ikke kunne undvære disse Kommandoeer, da man ikke vil kunne overgive en Regimenttschef, der alt har 3 Bataljoner at kommandere; Kommandoen over endnu et Regiment. Det er utvilsomt at stille den Opgave til ham; thi han vil ikke kunne løse den forvarlig. Naar der dernæst siges, at man kunde opgive den i Fredstid, saafiger jeg dertil, ja, det kan man naturligtvis, men jeg vil da spørge: Vilken Lærdom have vi med Hensyn dertil? Vi have en bestemt Lærdom i saa Henseende, ja, en skrigende Lærdom i Frankrig, thi der var det Skik, at Brigaden først blev sammensat i det Dieblis, naar skulde rykke ud, og hvilke Ulemper hvilken Vorden og Mangel paa Sammenhold det har medført, ja, mine Herrer, det behøve vi ikke at gaae ind paa, at se. Thi derom taler jo den sidste Krigs Historie i temmelig alvorlige Toner. Med Hensyn til Mandskabets Indkaldelse og Uddannelse skal jeg tilføje, at jeg ikke nærer den Betænkelse ved at lade Militærarbejdere blive hjemme, som fra flere Sider er udtalt. Jeg maa nemlig i Militærarbejderne se Folk, der ikke egne sig til egentlig Krigstjeneste, og jeg finder derfor, at i det Dieblis, man bestemte, at man til Krigstjeneste, hvilken det saa er, kun vil tage Folk, der egne sig fuldstændig dertil, var der ingen Uretfærdighed. Smidderit skal jeg, naar det synes onskeligt og af Bigtighed for Principets Skyld at saae disse Militærarbejdere med, ikke modfattede mig det; kun skal jeg bemærke, at til Hestpassertjeneste ere de overordenlig uheldige; idet man i Reglen saar Folk dertil, som ikke ere i Stand til at bevæge sig saa hurtigt, som det er nødvendigt. De lide desuden ofte af aandelige eller legemlige Mangler, saa at man meget let risikerer, at hvor man skal have Hesten eller Hestpasseren, finder man dem ikke, hvormod man omvendt finder ham eller Hesten, hvor den ikke

skal være. — Med Hensyn til Uddannelsen skal jeg bemærke, at jeg hører til dem, som meget stærkt holde paa Uddannelsen i 6 Maaneder, og dersom man gif under den Tid, vilde jeg anse det for et Skridt, som var mere end betænkelig, jeg vilde ligesom talde det for usindigt, thi det vilde paa en betænkelig Maade vække Hærens Kampdygtighed. Det maa nemlig vel erindres, mine Herrer, og dertil vil jeg ogsaa bede det ærede Medlem at lægge Mærke, som har talt saameget om at vi slet ikke kunde naae op til de store Hæres Kampdygtighed, som have en Tjenestetid af 3—5 Aar osv. osv. — at den Gang vi gif over til det nye System, havde vi den kortere Uddannelse og den længere Tjenestetid, men vi bleve enige om at bytte Forholdet om og tage den længere Uddannelse og kortere Tjenestetid, hvilket Moment der har den største Betydning, kan der være og er der forskellige Meninger om, men sikkert er det, at opgiver man begge Dele, kommer man til yderst uheldige Resultater. Hvad de fortsatte Udveser angaa, kan jeg ikke negte, at det forekommer mig, at Lovforslaget ikke her har truffet det Heldigste. Der er ganske sikkert ikke givet nogen ganske bestemt Turnus, men Meningen af de forte Angivelser, man finder i Motiverne, synes mig at være den, at hvert andet Aar skulle Reservebataljonerne i Leir tilligemed den ene af Regimentets Liniebataljoner, og hvert andet Aar skal der være Efteraarsovelser for den Batalion, som her Rekruter, den anden Liniebatalion og Reservebatalionen, saa at Regimentet er helt samlet i 20 Dage; men deraf vil jo Sjølgen være, at den ene Liniebatalion gaar hvert andet Aar i Leir, og den anden Liniebatalion gaar hvert andet Aar til Efteraarsovelser, den ene kommer altid i Leir og den anden altid til Efteraarsovelser. Dette er ganske sikkert mindre heldigt. Den mest rationelle Maade at indrette det hele paa vilde jo være den, at man tog Regimentet som Enhed, at man tog hele Udførelsesmassen i Brigadekredsen og gav den hen til dette Regiment, lod de 2 Liniebataljoner komme til at uddanne Mandskabet og om fornuddent det overskydende komme til Reservebatalionen, og saa til dette Aar lod hele det til Uddannelsen bestemte Komplex af Tid gaa med til en rolig og sindig Uddannelse af Rekruterne og en rolig og sammenhengende Uddannelse af Befalingsmændene. Det næste Aar vilde man da efter Omstændighederne msk med hele Regimentet 35 Dage i Kantonnement eller Leir afsergende. Det har naturligtvis den meget store Ulempe, at der vilde komme 9 Maaneder, hvor der slet ingen Folk var inde, og det vilde altsaa medføre, at man enten maatte indrette sig saaledes, at Brigaderne vare samlede, thi i saa Tilfælde vilde det ene Regiment altid have Mandskab, eller at man trak den Bestemmelse, at noget af det overskydende Mandskab indkaldtes senere, saa at det kunde blive benyttet til den fornødne indre Tjeneste. Hvorvidt